

Despre Rudi, care dorea mult să devină evlavios

Părinții lui Rudi locuiau abia de câțiva ani în frumosul, liniștitul sătuc de pe Rin. Hendrik Landhausen, tatăl, provenea dintr-o localitate mai mare, cu multă industrie. Acolo s-a și căsătorit. După trecerea unui an, când Rudi a văzut lumina zilei, tânăra mamă s-a îmbolnăvit așa de tare, încât se temea că va trebui să moară. Era încă atât de tânără, abia în vârstă de douăzeci și unu de ani, iar gândul la moarte era îngrozitor pentru ea. Obrajii înroșiți de febră trădau boala gravă, care, poate stăvilită până la nașterea copilului, căuta acum cu toată puterea să distrugă trupul. Cu ochii ei mari, căprui, îl privea ba pe soțul ei, ba pe medic, care ar fi dorit mult să ajute, dar erau așa de neputincioși.

Au trecut săptămâni. Ce n-a bănuț nimeni, aceea s-a întâmplat. Bolnava s-a însănătoșit și a mai putut multe luni să îngrijească de soț și copil. Micul Rudi se dezvoltă minunat. Deja la nouă luni se plimba singur prin curte.

Când micul băiat a avut trei ani s-a anunțat o surioară. Ea a primit numele de Ria. Dar acum, vechea boală a mamei s-a declanșat din nou. Primejdia consta în faptul că boala a evoluat într-o tuberculoză latentă.

După prezentările serioase ale doctorului, domnul Landhausen s-a mutat într-o altă zonă. „Plămânul bolnav al soției dumneavoastră trebuie neapărat să aibă aer curat”, a fost avertismentul medical.

Alegerea a căzut pe sătucul liniștit de pe Rin. Aici și-a construit domnul Landhausen o casuță și a amenajat o prăvălie cu articole de primă necesitate. Spre bucuria tuturor, schimbarea aerului i-a adus tinerei femei putere nouă, ba chiar însănătoșire adevărată. Ea a devenit mamă a mai multor copii, pe care a căutat să-i educe, ca să fie oameni folositori. În prăvălie era mâna dreaptă a soțului ei.

Regretabil era că soții nu se gândiseră să-I dea lui Dumnezeu onoare pentru binele de care avuseseră parte. Ei erau, cum se spune, „buni creștini evanghelici”, care mergeau la biserică în zilele de mare sărbătoare. Dar creștinismul lor nu mergea mai departe. Rugăciunea și citirea Cuvântului lui Dumnezeu erau la Landhausen lucruri necunoscute și inutile.

Când Rudi era de o jumătate de an la școală, atunci a auzit pentru prima dată că trebuie să te rogi. Învățătorul, un bărbat înalt, prietenos, pe care Rudi nu l-a uitat niciodată, făcea ca regulat, la începutul cursurilor, să se cânte o strofă de cântare, după aceea îi pune pe copii să se scoale în picioare – toți trebuiau să stea chitic -, împreună mâinile și spunea câteva cuvinte; dar Rudi nu înțelesese niciodată nimic din aceasta.

Dar apoi a venit o zi când învățătorul a povestit că Dumnezeu a făcut tot ce exista în marele univers: pământul cu toți copacii, animalele și oamenii de pe el, soarele, luna și nenumăratele stele. Relatarea despre oameni l-a interesat pe Rudi în mod deosebit, căci tata spusese mereu că el și Ria și sora sa cea mai mică, Anni, fuseseră aduși de barză; dar el nu văzuse niciodată vreo barză, și nici ceilalți copii de la școală, și totuși, abia dacă trecea o săptămână fără ca el să audă despre alți frațiori și surioare care veniseră pe lume în sat. Acum afla de la domnul învățător că copiii veneau de la Dumnezeu. Aceasta o pricepea mai bine decât povestea cu barza. Un lucru nu-l înțelegea. Dumnezeu era totuși bun. De ce existau atunci așa de mulți copii răi, care îl mințeau pe învățător, se certau jumătate de zi și chiar înjurau? Odată îi aruncaseră chiar lui un băț gros în cap și când a început să plângă, au mai și râs și au strigat: „Bur fricos! Bur fricos!”

În tăcere, Rudi a trebuit să-și spună că, firește, nici el nu era mai bun decât ceilalți. De mai multe ori o necăjise pe mica lui soră, Ria, îi luase o jucărie sau chiar o bătuse. Dacă apoi intervenise mama între ei și îi dăduse o palmă, el se retrăsese ca un inocent jignit și dispăruse mânios. Acum începea Rudi să se roage: „Bunule Dumnezeu, fă-mă evlavios, îți cer, / Ca să ajung și eu în cer!”

Aceasta era o rugăciune a învățătorului. Acesta știa ce este corect.

„Copii”, a spus el, „toți oamenii sunt răi, chiar și cei mici. De aceea ne rugăm, ca să devenim buni și evlavioși.”

Firește că Rudi se ruga fără să înțeleagă cu adevărat ce făcea. Dar te rogi, totuși, dacă îți lipsește ceva.

Așa că avea zilnic ceva de cerut de la mama sa. Odată era o bucată de pâine cu unt, altădată lipsea un nasture de la pantalonii săi sau un pantof era rupt și i se udau picioarele. Mereu lipsea ceva și tocmai de aceea se mergea cu aceasta la mama. Tot așa se duse și la Dumnezeu. Firește – să devii evlavios, ca apoi să ajungi în cer; dar cum se va face aceasta? Se întâmpla aceasta dacă te rugai mereu și mereu același lucru? Rudi nu putea să priceapă.

Nu mult după aceea, „tanti barza” – nu, Dumnezeu era Acela – a adus iarăși o mică surioară. Rudi a fost foarte mândru când i s-a pus în brațe păpușica vie. Era așa de mică, dar totul era așa de frumos și de drăgălaș: degețelele, urechiușele, năsul, ochișorii albaștri. Da, surioara trebuia să fi venit de la Dumnezeu, și nu de la barză.

Nu mult după această zi importantă, Rudi a venit într-o după-amiază de la școală, ca de obicei, și a găsit în camera de zi o carte groasă, mare, legată în piele maro. Aceasta era chiar Biblia. Învățătorul vorbise de multe ori despre Ea ca despre Cuvântul lui Dumnezeu și chiar citise din El. Dar acasă nu văzuse niciodată până atunci o Biblie. Deci, și părinții săi aveau una, dar, din nefericire – normal că aceasta n-o știa Rudi -, aceasta era deschisă la ei numai când se năștea sau murea un copil.

Rudi a deschis Cartea cea mare. În față de tot, pe primele pagini, era un șir de nume, scris de mâna tatălui său. Ultima înregistrare, foarte proaspăt scrisă, era: „Betty Landhausen, născută în 26 mai, 1881”.

După aceea, Rudi a deschis Biblia la mijloc. La marginea de sus stătea scris cu litere mari un titlu: „Psalmii”. Putea să citească. Dar cele mai multe dintre cele citite nu le înțelegea. Un lucru i-a sărit în ochi și acestea erau cuvintele: „oameni drepti – oameni neevlavioși”. Ce ar putea să însemne acestea? El a răsfoit mai departe și a citit: „Chiar un copil se cunoaște din faptele lui, dacă purtarea lui este curată și dacă este dreaptă.” [Proverbe 20.11] Acest verset era scris într-o împărțire care era intitulată „Proverbele”. El a trebuit să-l citească de câteva ori. Oare era el un asemenea copil? Doar se ruga: „Bunule Dumnezeu, fă-mă evlavios!” Nu era aceasta același lucru ca „drept” sau „curată și dreaptă”, cum scria în Proverbe? Dacă el se ruga pentru aceasta, să devină evlavios sau drept, atunci înseamnă că el încă nu era, deci, atunci trebuia să fie încă neevlavios”. Groaznic gând: neevlavios! El auzise odată o femeie, strigându-i unui bărbat beat: „Tunde-o, om neevlavios!” În seara aceasta, Rudi s-a rugat deosebit de serios și de profund: „Bunule Dumnezeu, fă-mă evlavios, îți cer, / Ca să ajung și eu în cer!” Dar el s-a simțit ca și când în timpul rugatului, cineva i-ar fi zis: „Da, aceasta ar fi o treabă frumoasă, să reciți așa o rugăciune mică și apoi să devii evlavios. Nu merge așa de simplu. Mai trebuie să te rogi mult, foarte mult.”

Ah, Rudi ar fi dorit așa de mult să devină evlavios. Dar cum? Cu trudă și sânguință, el a învățat pe de rost o rugăciune de seară după alta. A ajuns la șase, pe care le recita una după alta. Apoi a început și cu rugăciunile de dimineață. Dar totul nu folosea la nimic. Nu se schimba nimic. El

rămânea așa cum era. Atât de mult i-ar fi plăcut să-L mulțumească pe Dumnezeu, dar simțea că nu reușea.

Uneori se întreba: „Cine este un om drept? Este tata? Nu, atunci n-ar putea să înjure așa. – Este mama? – Nu, și mama poate de multe ori să fie așa de rea.”

Duminică seara a avut voie să se joace pe afară cu alți copii. Atunci a văzut un om bătrân, venind pe drum. A simțit că trebuie să-l privească; și cum privea el așa la fața plăcută a bătrânului, care mergea liniștit, i-a venit fulgerător gândul: „Acesta este un om drept!” În clipa următoare era la el și îi dădea mâna. În duminica următoare l-a văzut din nou pe bătrân. Și astfel, timp de mai mulți ani, bucuria lui Rudi fusese să-l aștepte duminică seara pe bătrânul unchi Lachmann și să-i dea mâna.

De ce Rudi nu l-a întrebat pe bătrânul prietenos dacă l-ar putea ajuta, Rudi nu știe. Probabil că Dumnezeu voia să i Se facă cunoscut într-un alt mod.

Că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său pe pământ și că acest Fiu a primit Numele de Isus și a murit pe cruce ca Mântuitor al păcătoșilor, aceasta a aflat-o Rudi tot cu timpul. Învățătorul povestea mai departe, că Isus era un Prieten al copiilor. Atunci, cu siguranță că El dorea să fie și Prietenul său.

Într-o duminică, Rudi a călătorit cu tatăl său la sora acestuia, mătușa Trautchen. Aceasta a fost o mare bucurie. La mătușa Trautchen a găsit multe cărțițe și caietele. „Samenkörner” și „Kinderbote” scria pe ele. El a citit câteva povestiri, dar multe nu le-a înțeles. Cu toate acestea, cele citite au făcut o anumită impresie asupra sa, pentru că în ziua următoare, când și-a rostit obișnuita rugăciune de dimineață, el a adăugat: „Te rog, dragă Mântuitorule, fă ce Ți-am spus! Vreau să Te bucuri și astăzi de mine.”

Cu această intenție a mers la școală. Dorea să-i facă bucurie lui Dumnezeu. Dar deja pe drum a existat o încercare grea de trecut, căci vecinul Arnold l-a călcat așa de dureros, încât a strigat tare. În curtea școlii, copiii se certau pentru un briceag vechi și pentru abțibilduri, în școală – pentru o jumătate de creion de ardezie și pentru un burete de șters tabla, lucruri care îl preocupau toate pe Rudi, încât învățătorul a trebuit să strige: „Rudi, dar tu nu ești deloc atent!” El a mers acasă total descurajat. În cămăruța lui s-a rugat: „Dragă Doamne Isuse, Te rog, iartă-mă! Azi n-am făcut nimic bun. Dar mâine precis va fi mai bine.”

În dimineața următoare, Rudi a mers la școală cu o nouă intenție de a o face mai bine, dar și în ziua aceasta și încă în multe altele n-a mers mai bine, mai degrabă mai rău. Aceasta a trebuit s-o constate singur, cu inima tristă.

De la o prietenă a mamei sale, Rudi a primit în dar un mic Nou Testament. A început să citească zelos din El. Și aici era ceva ciudat: El citea cuvintele unui om, care trebuie să fi făcut exact aceleași experiențe ca el însuși. Le-a citit iarăși. Curând a știut pe de rost unde erau scrise. Erau în Epistola către Romani. Cuvintele sunau așa: „Pentru că nu binele pe care-l vreau îl practic, ci răul pe care nu-l vreau, pe acela îl fac.” [Romani 7.19]. Și mai înainte scria: „Voința este cu mine, dar înfăptuirea binelui, nu.” [Romani 7.18].

„Ah, dacă ar fi putut să-l întrebe pe omul acesta, cum făcuse ca puțin după aceea să poată să scrie: „Deci acum *nu este* nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus”! [Romani 8.1]. Să știi așa ceva, într-adevăr, ar trebui să fie foarte minunat!

Rudi era de multe ori zile întregi nefericit. Cine să-l ajute? Mamei sale putea de obicei să-i spună totul, dar pentru aceste lucruri nu găsea înțelegere la ea. Aceasta o simțea bine și de aceea nu vorbea niciodată cu ea despre mâhnirea sa. Avea acum deja doisprezece ani, mergea chiar de mai multe luni la orele de curs ale preotului, dar cu acesta nu era așa de familiar cum era cu

învățătorul său, care odată, când, într-o clasă mai mare, ajunsese de batjocura altora, chiar îi dăduse un sărut. În sine, lecțiile preotului i-au adus puțin. Până atunci, impresie făcuse asupra sa, de fapt, numai povestirea despre Hidra. Acesta era un șarpe cu mai multe capete, care creșteau mereu chiar dacă erau tăiate, până când, în cele din urmă, Hercule l-a omorât prin ardere. Ah, aceasta a însemnat ceva pentru Rudi! Dacă totuși răul, care se iveau mereu la el ca un cap de șarpe al Hidrei, ar putea să fie ars complet o dată pentru totdeauna!

Într-o seară zăcea cu lacrimi pe genunchi și a strigat, plângând: „Doamne Isuse, este posibil ca Tu să poți să Te înduri de un asemenea băiat rău? Atunci fă-o Te rog, fă-o totuși! Amin.” Și ce s-a întâmplat? Lui Rudi al nostru i-a devenit dintr-odată inima ușoară. Că era un păcătos, un neevlavios, aceasta o știa de mult, iar aceasta îi făcuse destule griji. Dar acum a intrat în inima sa o cunoaștere cu totul nouă. Acum știa dintr-odată, că Isus murise pentru păcătoși, Hristos murise pentru cei nelegiuiți și că de aceea El murise și pentru Rudi. Aceasta era o înviere după atâta tristețe.

Pentru Rudi, totul devenise nou. În dimineața următoare a alergat la vecinul Arnold și a strigat tare:

„Nöll, Nöll!”, așa era Arnold strigat pe scurt de către toți.

„Ce ai?” a răsunit înapoi.

„Imaginează-ți, Nöll”, a strigat Rudi, Domnul Isus mi-a iertat toate păcatele. Este foarte sigur. Acum sunt oița Lui.”

„Ești nebun!” a fost răspunsul dur. Și zicând acestea, prietenul i-a dat un brânci, încât a zburat până la perete și a dispărut.

Dar această dezamăgire nu l-a împiedicat pe Rudi să vorbească în drum spre școală și cu alți colegi despre Isus. Era ciudat cât de bine își înțelegea acum Biblia, pe care o citise până acum fără s-o înțeleagă.

În dimineața aceasta era oră de canto. Printre altele a fost repetat imnul „Germania, Germania mai presus de toate, Mai presus de-orice pe lume”. Rudi era așa de tare preocupat cu propriile sale gânduri, încât n-a putut să cânte imediat împreună cu ceilalți. Glasul învățătorului a răsunit deja:

„Rudi, cântă și tu! De ce nu cânti și tu?”

Fără să știe bine ce spunea, de pe buze i-a ieșit:

„Domnule învățător, Germania nu este mai presus de toate. Domnul Isus este mai presus.”

Răspunsul a constatat în râsetele răsunătoare ale clasei. Dar învățătorul l-a privit prietenos și i-a explicat că aceasta este sigur. Dar poetul nu s-a gândit să așeze Germania mai presus de Domnul Isus. El voia numai să-i facă pe toți să fie recunoscători că pot să fie germani. Rudi s-a bucurat că cel puțin învățătorul îl înțelesese.

După-amiază, școlarii au fost pe terenul de sport. Deodată s-a auzit o spargere îngrozitoare, cădere și plesnire ale țiglelor de pe acoperiș, apoi un zgomot înăbușit ca o cădere adâncă. Toți au privit spre turnul bisericii din apropiere, unde un țiglar lucra la turn. Fără îndoială, omul se prăbușise, întâi pe acoperișul bisericii, apoi în curtea bisericii.

Cât de repede au putut, copiii au gonit la locul accidentului; la fel și Rudi. Și ce a văzut el? Țiglarul căzuse pe un mormânt foarte proaspăt săpat, iar pământul moale, nisipos, atenuase

căderea în așa fel, încât omul zăcea aproape nevătămat, culcat ca într-o copaie. În afară de un picior rupt, nu se alesese aproape cu nicio vătămare.

Și această întâmplare se potrivea stării sufletești a lui Rudi. Așa cum țiglarul fusese salvat de la moartea trupească, așa fusese el salvat de moartea eternă prin Domnul Isus. Mereu simțea că trebuie să-l mulțumească din nou pentru aceasta.

Învățătorul își observa de multe ori în taină elevul. El era un om temător de Dumnezeu și soția lui era credincioasă hotărâtă. El avea mereu grijă de Rudi când batjocura celorlalți elevi degenera în ostilități deschise.

Dar în ostilitatea celor mulți erau totuși câțiva care acceptau mărturia lui Rudi și-și deschideau urechea pentru glasul bunului Păstor. Gottfried Astro, Heinrich și Gerhard Kleiner au fost primii. Cei patru cu aceleași concepții se întâlneau de multe ori seara, cântau cântări și citeau din Noul Testament.

Într-o zi, pentru Rudi a venit un incident trist, care i-a arătat din nou ce era în inima sa.

Părinții lui aveau un cal mic, cu care tatăl său ridica mărfurile și le și livra. Era evident că animalul fusese dresat la un circ. Dacă îi strigai: „Fritz, sus!” el se ridica pe picioarele din spate, spre bucuria tinerilor și a bătrânilor. În dimineața aceasta, ei erau ocupați la școală cu scrierea unei compuneri. În stânga lui Rudi stătea Hermann Astro, fratele mai mare al lui Gottfried. Băiatul era veșnic pus pe glume. Cu totul neașteptat l-a apucat pe Rudi chiar de părul de deasupra urechii, a tras tare de el și a șoptit:

„Fritz, sus!”

Uitând de sine, Rudi a strigat tare:

„Au! Vai!”

Deja se apropia fatalitatea, sub înfățișarea învățătorului, care era mânios pe drept pentru nemaiauzita tulburare la o asemenea activitate solemnă.

„O bancă mai în spate!”, a poruncit el sever.

Rudi a sărit în picioare și a strigat:

„Domnule învățător, Hermann Astro m-a...”

Dar a răsunat din nou dur:

„O bancă mai în spate!”

Revoltat pentru o asemenea nedreptate, Rudi s-a așezat iarăși.

„Nu vrei odată să mergi o bancă mai în spate?”, a strigat învățătorul cu cea mai mare enervare. Rudi nu s-a clintit. Atunci, învățătorul s-a repezit acolo, și-a smuls elevul neascultător din bancă și l-a împins în următoarea bancă.

Nervos, Rudi și-a luat ranița și a împins-o așa de violent sub pupitru, încât scândura s-a desprins.

„Încă o bancă mai în spate!”, a răsunat din nou. Dar abia când învățătorul a venit cu dispozitivul greu pentru deschiderea ferestrei de sus Rudi a ascultat și a mers o bancă mai în spate.

O, cât se rușina! Așa de înapoi încă nu șezuse.

În pauză și-a venit în fire sărmanul băiat. Lacrimi fierbinți îi țâșneau din ochi. Plângea amarnic. Ce rușine îi făcuse el Mântuitorului său!

Oricât de greu îi era, el trebuia să se ducă la învățătorul său ca să ceară iertare. Fusesse neascultător și îndărătnic. Încă nimeni nu se purtase ca el, și el, tocmai el era o oiță a lui Isus! Sau nu era?

Învățătorul și-a privit uimit elevul, pe când acesta venea spre el așa de smerit și de trist. A văzut și ochii plânși și a întrebat:

„Ei, ce mai este?”

Cu greu i-a ieșit de pe buzele care tremurau:

„Domnule învățător, am fost neascultător și îndărătnic. Puteți să mă iertați?”

„Da, dar cum s-a întâmplat, de fapt? Cum ai ajuns la așa ceva?”, s-a informat învățătorul.

Acum putea Rudi să-și verse inima. Cu protejarea cât mai posibilă a colegului său, care era vinovat de toate, el a povestit toată întâmplarea.

La un semn s-a îndepărtat. Pauza luase sfârșit.

Rudi stătea liniștit la locul său. Unii îl priveau bucuroși de necazul său. Atunci, învățătorul a strigat tare și auzibil:

„Rudi, așază-te din nou pe vechiul tău loc! Iar tu, Hermann, să nu mai faci asemenea treburi neplăcute! Ai înțeles?”

Cu învățătorul era din nou în ordine. Dar și cu Mântuitorul său? Ah, doar Îl iubea cu adevărat. La ore auziseră nu cu mult înainte despre Petru, iar Rudi găsisse că este de neînțeles, că acest ucenic putuse să-L tăgăduiască pe Domnul său. Acum îi înțelegea lacrimile. I-au dat din nou lacrimile pe când era în cămăruța sa. El nu-L tăgăduise pe Domnul său, dar nu-L întristase el profund? Dar Domnul Isus, care, după învierea Sa, l-a întâmpinat mai întâi pe Petru cel atât de adânc căzut, i-a dăruit și lui Rudi asigurarea iertării Sale.

Gerhard Kleiner s-a îmbolnăvit curând după convertirea sa. O răceală gravă l-a silit să stea în pat și nu l-a lăsat să se mai scoale. Dar cu toată tusea și cu slăbiciunea care creștea, micul băiat era fericit în Domnul său.

Într-o după-amiază, Rudi ședea la patul său. La întrebarea: cum îi merge, Gerhard a arătat în sus și a șoptit încet:

„El poate prin ușile morții,
Visând să mă conducă,
Și mă face liber dintr-odată.”

O jumătate de oră mai târziu, micul bolnav de treisprezece ani era la Isus, Mântuitorul său.

Dar trebuie să ne întoarcem încă o dată, pentru un moment, la povestea lui Rudi. Duminica ce a urmat convertirii sale era pentru el deosebit de importantă. În ziua aceasta, el îl aștepta cu totul altfel decât până atunci pe bătrânul său prieten, unchiul Lachmann. Cu toate că nu știa mai nimic despre el, îl considera totuși la fel, ca om drept, și se simțea una cu el. De îndată ce a venit, i-a luat bucurios mâna, i-a istorisit povestea sa și – a găsit deplină înțelegere.

Și unde mergea regulat acel om bătrân? Într-o mică adunare de bătrâni, care se întruneau în fiecare duminică seara într-o mare odaie țărănească, pentru a studia împreună catehismul din Heidelberg. Era ultimul rest al vieții dumnezeiești care mai rămăsese în acest sat, din slujba credinciosului preot Krummacher, care activase aici cu ani în urmă. De atunci, duminică de duminică se prezenta și Rudi al nostru în această adunare – o imagine ciudată, singurul băiat de doisprezece ani printre oameni toți de șaptezeci de ani.

Într-o seară a venit un om din sat la familia Landhausen. După câteva remarci generale, el i-a spus tatălui:

„Hendrik, din Rudi al tău va ieși cândva un adevărat pastor.”

„Ce vorbești? Cum ai ajuns la concluzia aceasta? Ce a făcut?”

„Dar nu știi că băiatul merge în fiecare duminică la bătrânii evlavioși, în adunarea ipocrită (evlavioasă)?”

Rudi asculta conversația cu o oarecare neliniște. Nu se simțea foarte liber, deoarece nu ceruse niciodată permisiunea părinților să meargă la această adunare. Acum, desigur, pedeapsa nu va lipsi.

De aceea a fost foarte ușurat când mama a spus:

„A făcut el într-adevăr așa? Atunci, vă pot spune, că prin aceasta n-a devenit mai rău.”

Vecinul a clătinat din cap:

„Toate acestea sunt copilării! Când băiatul dumneavoastră va avea douăzeci de ani, atunci va alerga în jurul fetelor exact ca toți ceilalți.”

Rudi nu înțelegea bine ce voia vecinul să spună. Dar atâta îi era totuși limpede, că vecinul nu avea încredere în creștinismul său și era de părere că toate acestea se vor schimba cu vremea. La gândul acesta s-a simțit foarte îngrijorat. Era posibil ca el să poată să cadă înapoi, în vechea lui stare și să-L întristeze pe Domnul său prin păcătuire? Cu gândul acesta s-a dus în camera sa, a îngenunchat și s-a rugat:

„Dragă Doamne Isuse, dacă s-ar întâmpla aceasta, ca eu să pot să Te întristez și să fac rușine Numelui Tău, atunci fă mai bine să mor acum imediat! Atunci ia-mă, Te rog, la Tine!”

Și-a deschis Biblia și ochii i-au căzut pe Ioan 17.15. „Nu cer să-i iei din lume”, a citit el, „ci să-i păzești de cel rău”.

Cuvintele i-au mișcat inima. Ce Domn credincios era totuși Mântuitorul său! De toate se îngrijise. „Doamne Isuse, Ți mulțumesc că Te gândești la mine”, s-a rugat el din nou. Dacă mă păzești Tu, pot să fiu liniștit.”

Cântând, a coborât treptele.

De atunci, tata și-a supravegheat băiatul în tăcere. Informația vecinului îi făcuse totuși teamă. El nu dorea ca Rudi al său să devină un „ipocrit”.

Într-o zi i-a spus soției sale:

„Emma, oamenii care citesc Biblia, de cele mai multe ori își pierd mințile pe termen lung. N-ai să crezi cât de mulți oameni au sfârșit deja în casa de nebuni din cauza maniei religioase. Dacă aceasta merge mai departe așa, ar putea ca și fiului nostru să-i meargă așa.”

Drept urmare, lui Rudi i-a fost luată Biblia. Când a urcat seara treptele, în cămăruța sa de culcare, părinții s-au furișat în urma sa ca doi agenți secreți și au ascultat la ușă.

L-au auzit pe băiatul lor rugându-se tare. Îl ruga foarte copilărește pe Domnul său, să vrea să poarte de grijă ca el să-și recapete Biblia și ca și părinții să citească din ea. Apoi s-a rugat pentru convertirea lor așa de profund și de stăruitor, încât cele două iscoade plângeau ca doi școlari.

În ziua următoare, Rudi și-a primit iarăși Biblia.

Să fi trecut o jumătate de an de atunci. Rudi a venit după-amiază de la școală și a găsit-o pe mama în camera de zi, șezând pe un scăunel, cu fața îngropată în palme și plângând amar.

Plin de compasiune, el s-a lipit de ea și a strigat:

„Ce ai mamă? Ce ai pățit?”

Atunci ea l-a privit cu ochii foarte plânși și sughitând:

„Ah, copile, păcatele mele!”

În ziua următoare, ea a găsit pace prin credința în sângele lui Isus.

În casa aceasta mergeau acum doi oameni fericiți pe calea spre cer.

Aproape în același timp, când avusese loc convertirea lui Rudi, venise în sat un preot nou. Acesta a predicat într-o duminică despre versetul pe care și Rudi îl citise deja în Biblia sa și care devenise un ajutor pentru el. Acesta era: – „Spune-le: «Viu sunt Eu», zice Domnul Dumnezeu, «n-am nici o plăcere în moartea celui rău; ci cel rău să se întoarcă de la calea lui și să trăiască.»” (Ezechiel 33.11).

Simplu, dar insistent și cu dragoste a vorbit preotul despre necesitatea pocăinței și a întoarcerii. Rudi și-a dat seama imediat: domnul preotul este și el convertit.

După următoarea oră de curs, pe când ceilalți erau plecați, Rudi s-a dus la el.

Preotul l-a luat prietenos de mână și l-a întrebat:

„Ei, micul meu prieten, care este problema?”

„Domnule preot, și eu sunt convertit; sunt foarte sigur o oiță a lui Isus!”

Preotul asculta foarte mișcat și Rudi a trebuit să-i spună povestea sa.

Începând de atunci veneau mai mulți dintre băieți la casa parohială și aveau cu acest prieten al tinerilor o oră biblică a băieților.

Când Rudi, o vreme după aceea, era în drum spre casă de la lecție împreună cu alți doi, el a vorbit deschis cu ei despre necesitatea convertirii. În ziua aceasta, el avea un motiv special ca s-o facă. Cu o zi înainte făcuseră baie în număr mai mare într-un iaz mare. Încă nu erau de mult în apă, când a venit pe drum păstorul țăranului Steischen, care avea multe oi. Băieții i-au strigat să se scalde cu ei și l-au cicălit atâta timp, până când omul le-a îndeplinit rugămintea. Abia intrase în apă, când vreo zece dintre ei s-au apropiat de el și l-au tras și l-au împins pe om până într-un loc adânc. Dar sărmanul nu știa să înoate și în curând s-a arătat că bălăcitul său nu era exuberanță, ci o luptă cu moartea. Când au înțeles aceasta, era deja prea târziu. Încercările de salvare nu mai avuseseră succes. Păstorul se înecase.

Această întâmplare apăsă încă greu pe ceata de altfel așa de veselă și fără îndoială că aceasta era sub impresia tristului eveniment, întrucât cei doi băieți ascultau tăcuți și la fel au și plecat acasă. O zi după aceea a venit unul dintre ei, Wilhelm Gutzen, și a spus:

„Rudi, ce mi-ai spus ieri nu m-a lăsat azi-noapte să dorm. Știu că și eu trebuie să mă convertesc, că și eu trebuie să-L am pe Isus și merg și eu duminică la ora băieților. Dar să nu îi spui lui Dietrich.”

Cam o oră mai târziu a venit Dietrich și a spus:

„Rudi, ce ne-ai spus ieri, mi-a spus-o și tata deja. Azi-noapte a trebuit să mă gândesc la aceasta. Și eu trebuie să am iertarea păcatelor mele și merg și eu duminică la ora băieților. Dar să nu îi spui aceasta lui Wilhelm.”

În duminica următoare au fost fețe uimite. Teamă de oameni îi determinase pe cei doi prieteni să facă un ocol, dar dragostea Mântuitorului îi adusese pe amândoi la țintă.

În serile din timpul săptămânii, prietenii erau adesea la Rudi, ca să facă împreună temele pentru școală. Când acestea erau gata, se așezau și jucau împreună „Moară” pe o scândură făcută de ei. Acest joc, nevinovat în sine, i-a captivat atât de mult de-a lungul timpului, încât în cele din urmă n-au mai putut să facă nimic altceva în orele lor libere, decât să joace moară. Aceasta a mers așa o vreme și a avut un efect ciudat. Și anume, dacă Rudi era singur după aceea, el nu mai simțea bucuria sa de mai înainte. Era ca și când ceva s-ar fi strecurat între el și Mântuitorul său. Și într-o seară i-a devenit limpede care era cauza. Jocul devenise patimă pentru el și pentru ceilalți. El l-a mărturisit aceasta Mântuitorului și a cerut ajutor.

Când în ziua următoare Heinrich Kleiner era din nou la el ca să joace „moară”, Rudi a luat foarte hotărât scândura de joc, a rupt-o și a băgat-o în foc cu cuvintele:

„Heinrich, tot ce vrea să-l dea pe Domnul Isus afară din inima noastră este sigur rău. El nu poate tolera aceasta.”

Începând de atunci s-au întors din nou spre Biblia lor și aici au aflat că nimic altceva nu poate să bucure inima cu adevărat, decât El și lucrurile care Îl privesc pe El. - -

La încheiere încă o întâmplare din zilele tinereții lui Rudi, care arată cum Dumnezeu poate să Se dovedească puternic pentru cel slab.

Într-o după-amiază, tânărul nostru prieten pornise la drum ca să ducă scrieri bune unui fierar, care era cunoscut ca bețiv înrăit.

Fierarul tocmai avea câțiva prieteni la el. Cu ei ședea și bea într-o despărțitură de scânduri, pe care și-o făcuse el în fierăria mare.

Când l-a văzut pe băiatul pe care îl cunoștea, l-a chemat la sine. Abia intrase Rudi în despărțitură, că fierarul a și închis ușa de scânduri, s-a așezat în fața lui Rudi și a spus:

„Așa, tu, băiețandrule evlavios, ipocrit, tu, acum trebuie să bei rachiul ca pe apă!”

Rudi a privit temător în jur. Cei doi tovarăși de băutură ai fierarului chicoteau încet. Atunci, fierarul o luat un ulcior de pământ ars, a umplut un pahar și l-a golit dintr-o sorbitură. Al doilea pahar era pentru unul dintre prieteni, al treilea era pentru celălalt. Acum era umplut un pahar pentru Rudi. Dar el a refuzat să bea. El știa din experiență câtă nenorocire a făcut rachiul deja, pentru că un unchi, un frate al harniceii sale mame, distrusese toată familia prin băutură. Acesta era un motiv suficient pentru Rudi să spună NU.

„Atunci beau eu un pahar mai mult”, a strigat fierarul.

Ulciorul era tot mai gol și mai gol, paharul făcuse deja de multe ori turul, iar Rudi privea cu teamă crescândă, cum băutura arzătoare își făcea efectul.

Acum urma ultimul pahar. Fierarul l-a întins lui Rudi și a poruncit:

„Acum bei tu!”

El a privit în ochii nesiguri, care pâlpâiau, ai omului mare din fața sa și a spus hotărât:

„Nu beau!”

Fierarul a sărit atunci în picioare, a luat un ciocan greu și voia să se repeadă la Rudi. Ceilalți doi au sărit, l-au împiedicat și au strigat:

„Tu ne nenorocеști pe toți!”

Dar bărbatul puternic i-a împins înapoi cu brațele sale vânjoase pe cei doi, s-a așezat amenințător în fața lui Rudi și și-a repetat somația.

Bietul băiat l-a privit temător pe bețiv în față. Ce să facă? Să cedeze? Nu, atunci diavolul ar fi câștigat biruința. A șoptit încet: „Te rog, scumpule Mântuitor, ajută-mă!”

Rugămintea i-a dat curaj și, privindu-l ferm în ochi pe omul care ținea ciocanul amenințător în sus, a strigat:

„Nu beau. Dar dacă vreți să loviți, atunci dați! Pe mine mă aruncați în cer, dar pe dumneavoastră, în iad.”

Fierarul stătea acolo ca și când l-ar fi lovit trăsnetul. Trezit de tot, el a aruncat ciocanul la pământ, s-a întors, a deschis ușa de scânduri și a dispărut.

Rudi a putut să părasească recunoscător „groapa leilor”. S-a întors acasă, cântând.

„Mă încred numai în Tine,
Să n-am teamă de vreun rău,
Umbra aripilor Tale,
Fost-a peste capul meu.”

Rudi a avut parte să vadă, de asemenea, că nu mult timp după convertirea mamei sale, tata a devenit preocupat la fel de serios de mântuirea sufletului său. Într-o noapte, după ce furtuna vuisse îngrozitor, acesta a avut un vis neliniștitor. Se afla pe apele întunecate ale mării și se temea că în orice clipă va fi smuls de valuri în adânc.

„Unde voi ajunge atunci eu și păcatele mele?”, striga el în somn. Atunci a văzut o cruce înălțându-se din valuri. Pe ea atârna Omul durerii. Ochii Săi priveau prietenos la păcătos și i-a spus în mod lămurit:

„Și pentru tine!”

În dimineața următoare a povestit soției sale visul și a întrebat:

„Acum sunt și eu mântuit?”

Ea a răspuns:

„Isus n-a amăgit niciodată pe nimeni care s-a încrezut în El. Cine crede are viața eternă.”

Chiar fratele lui Rudi și șase dintre surorile sale și-au dăruit inima Domnului Isus în decursul anilor. Astăzi, în casa unde el s-a rugat prima dată ca Dumnezeu să-l facă evlavios, în fiecare duminică este adunat un cerc de copii ai lui Dumnezeu, a căror bucurie este să-L slăvească pe Dumnezeu în bucuria comună a vieții eterne, care este dăruită acelor care „cred în Numele Fiului lui Dumnezeu” (1 Ioan 5.13).

F. F.